

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Herren og Dannekvinden

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Herren og Dannekvinden", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1841_712-txt-shoot-idm103.pdf (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Herren og Dannekvinden.

- 1 **D**er laae en gammel Bautasteen
Ved Bølger blaae og blide,
Der spandt en Kvinde paa sin Teen
Med Suk, med Sorg og Kvide;
En Nyaarsnat
Hun havde drømt, der laae en Skat
Til Fryd og Hjertensglæde,
I Ny og saa i Næde.
- 2 Hun nynned blidt med Vemodsklang:
O, var den Grav oplukket,
Da blev hvert Suk en Takkesang,
Og al min Sorg var slukket;
Ved Nat og Dag
Jeg fryded mig med Velbehag,
Som Fugl ved Dag hin klare,
I Løn og aabenbare.
- 3 Der gik forbi saamangen Mand
Og hørde Kvindens Tale;
De Fleste loe og løb paastand,
At slippe fra "den Gale",
Og standsed Een,
Han saae, den store Bautasteen
For Kæmpe som for Jette
Umulig var at lette.
- 4 Tilsidst dog kom en Svend med lil
Og raabte: see mod Østen!
Der gaaer en Mand med Englesmiil,
Som Sølvets Klang er Røsten;
Søg Ham med Bøn!
Hans Navn er *Jesus*, Jomfru-Søn,
Og for Hans Ord paa Vinge
Som Fjer maae Klipper springe.
- 5 165Ved Lyden af det Trøstens Ord,
Og Heltens Navn med Haabet,
Alt Kvinden over Marken foer,
Og høit i Sky lød Raabet:
O, hør min Bøn!
Forbarm Dig, *Jesus*, Jomfru-Søn!
Og vælt den Steen tilside,
Som volder al min Kvide!
- 6 Vel Herren tav, men Kvinden ei,
Tilsidst Han maatte svare:
Den Steen ei ligger paa min Vei,
Hver Sit maa tage vare!
I Østerled,
For Faders Børn jeg gjør Besked,
For Nordens Hedninghunde
Jeg træller ingenlunde.
- 7 Sig lod dog ei af Marken slaae
Den bolde Hedning-Kvinde;
Hun sagde: Børn og Hunde smaa
En Leg kan let forbinde,
Og vist jeg veed,

At hvem der gjør for *Børn* Besked,
Med Magt, som de er milde,
Gjør Alt hvad Barnet vilde.

8 Som Dugg paa Eng faldt Herrens Ord,
Med milde Guddoms-Kræfter:
O, Kvindelil! din Tro er stor,
Dig times Held derefter!
I Navnet mit
Vælt Stenen bort og tag som dit,
Hvad under den du finder,
Og deel det med Veninder!

9 166Med Lov og Tak og Kys paa Fod
Hun tog mod Guddoms-Ordet,
Ved Stenen brat med Tro hun stod,
At see, hvad der var jordet;
I *Jesu* Navn
Hun Bautastenen tog i Favn,
Og stred den ud i Havet,
Saa blev den selv begravet.

10 Og under Bautastenen laae
En lille Englepige,
Slog op to Øine himmelblaae
Og hørtes "Moder" sige;
Med Moder-Lyst
Hun trykked Glutten til sit Bryst,
Og Skatten, neppe fundet,
Da syntes brat forsvundet.

11 I Kvindens Hjerte inderlig
Tog Engle-Glutten Sæde,
Og hvidsked: Moder! nu hos dig
Vil boe den lille *Glæde!*
I samme Stund
Blev Kvinden glad af Hjertensgrund,
Som Fugl ved Dag hin klare,
I Løn og aabenbare.

12 Vor Herres Ord er altid sandt,
Hvor sært man det end finder:
Hun deelte ærlig, hvad hun fandt,
Med sørgende Veninder,
I Syd og Nord,
Mens Glutten voxte og blev stor,
Berømt paa Dronning-Sæde,
Som Dannekvindens Glæde!

N. F. S. Grundtvig.